

Kach akobol'neb vyzbrojený mandou
a lúčkom ťiel si v časnej boj-
vysoku prislo stíhal' k cielu.
Keď v súči hľada, sväty nepokoj.
Na všetko vdača žámlach drahí moji.
(Lili sme jedno) Hrob nás uverozdroží.
= (Sám sale.)

Toto 6.-verzie prístiu na moje smutocu partu
9.5.1998.

Ján Frátrik:

Po rokoch...
/mojim študentom/

A znova takto s vami,
dnes už len ako host'.
Cosinus, husle, tchák známy.
Minulosť !

Vám vrások a nám striebra
privialo.
Prstoklad život sám si prebral-
s jedným viac, s iným primálo.

Ešte mám teplo v dlaniach
z rozlúčky-
Každý si vyskloňoval sny a milovania.
Pst! To len pošušky.

Nástenky, cvičká, prehľad tlače,
rajony.
Zavretý notes. Smiech i pláče.
Zazvoní..

A znova takto s vami
jak otec, starší brat.
Pocity odvial čas. A tu sme opäť sami.
V živote vždy je krásne začínať.

Zilina 9. júla 1966.

Smečne venuje Ján Frátrik

Tak uelūjí chcel som umrieť v máji,
Pre d^v kruhy slria do Ľásky.
Pre d^v slovo srdcu nesko merystají
a v očiach snežia game' atáxky

Pa uelūjí chcel som s ranci filiidil v máji,
zemí, vyskam i upriam sploch posdrav staroby-
vane dečku, če bicsú v nadoblačnom KRAJI.
A sajna? Nátrusit rán Odtiaľ hovoridne pozriky.

(15.7.1998.)

=====
Liliu - máj - júl 1998.

Do Vécuých dialégor
(F. Babiarovič)

Spolu sme snivali v lepsom svete
a on bol celý v naš
Maj Boč, aj keď sme len na polceste
že Tekla sme brali plamen zbožnýcr krás.

Zú 20.7.1998

Je āist na srdci

(Gibek)

Sratičk narydenia, Sratičk hýjho menu –
to rýdy ešte v polovicí jila
uprostred leta, keď sa kvety na my menia
a človek v samotе sa ešte s výsrom hila –
to medzi aj my ukladame slová na kvety
je āist na srdci
keď v detľoch nesú láska k asmeti.

Uloho sdravia a pořehuania k hýjiu

Sratičku

zo srdca Troj Janku.

Zilina 13 a 14. 7. 1998.

(Sva ľervené, blinčeky (hnechičky) uprostred
jeherev, a milozemá bytov) kde je tiché
moje pizverkovej (Gibek-mojej aene)

Kolke boli slová do lúsky som vplietal,
ako je ľovek so životom paniuje
Ač, všetko sú ti stráca & diaľok sveta,
Sám rájdeš tichý kolesi ka chuje.

*

Jest a mož. V nich užky nie si sam,
toj odchod žije s nami.
Aj byzén smutku do mudejí prekvita
Ty nici v našom stobe už sme sami.

*

Môžu som všetko uroviť a mi
a ja som ešte toľko chcel -
Bolestne zistie už viac uporanú
Ač, moja byzén - ten moj horosel.

(haminly do nosu!!!)

Ned sa mi nikdy neschýliaje k Smutku
neor v očiai iba láska kavanie
S rani som libil riad v kársom kútku
Vánu tichý poslav moje mávanie
I (pre Stefana Kysáčku -)

Môžno som v slovček upevnil dosť
no s rani si som dva rivozy ne padost,

Na konci hŕbej lúsky
svieti ďaleké slovo.
A ja som ho tam vrincu miloval...

XI. 1984.